

realizate sînt relativ puține și destul de restrînse ca desfășurare. Evoluția personajului este marcată doar prin cîteva etape, fără momente intermediare și aproape fără gradatje, ceea ce impune un joc concis și o condensare a mijloacelor dramatice — condiții pe care Marieta Anca le-a satisfăcut în bună măsură. Certele calități ale actriței pentru acest rol s-au vădit îndeosebi în scena omorului și în aceea a nebuniei, din final, realizate cu autenticitate. Ceea ce n-a ajuns suficient de pregnant la înțelegerea spectatorilor a fost însă răspunderea deosebită pe care ambițioasa lady Macbeth o are în declanșarea și deznodămîntul tragediei. Faptul că ea este, în mai mare măsură chiar decît Macbeth, purtă-

toarea mentalității epocii, că ea este cea care îl îndeamnă pe Macbeth la crimă în numele ei, a reieșit mai puțin din jocul actriței. Scena disputei între cei doi soți, în care Macbeth încearcă să opună planurilor ei omenia și în care ea îi insuflă o neomenoasă cutezanță, nu are ponderea cuvenită, și de aceea personajul este văduvit de una dintre fațetele sale importante și semnificative.

În rolul lui Ross, talentatul actor Gh. Cozorici a dovedit reale posibilități pentru interpretarea unor roluri clasice cu mult mai importante decît acelea care i s-au incredințat pînă acuma în cadrul spectacolelor Teatrului Național „I. L. Caragiale“.

Florian Nicolau

TEATRUL „LUCIA STURDZA BULANDRA“

„CUM VĂ PLACE“ de Shakespeare

Propriu-zis, în spectacolul *Cum vă place* nu este vorba de o a doua distribuție, ci de o ramplasare în două roluri-pivot: Jacques Melancolicul și Orlando, în care au fost încercați Gh. Ghițulescu (Jacques) și Gh. Oancea (Orlando). Întrucît — și cum se leagă respectivele interpretări cu spectacolul în inițiala lui concepție — aceasta ar fi problema urmărită în revizuirea lui la un răstimp de o stagiune și jumătate de la premieră.

Se cuvine, mai întii, să facem constatarea că spectacolul păstrează prospețimea, alertețea și dinamismul de la start, calități asupra cărora diferitele luări de poziție, în privința montării de la Teatrul Municipal, au fost unanime.

Nu știu în ce măsură, cei intrați în cîte o distribuție mult ulterioară premierei se mai bucură de aceeași atenție și laborioasă participare a regizorului la respectiva lor încercare, sau dacă, prin aducerea lor în spectacol, s-a urmărit experimentarea sau abordarea unor sensuri sau aspecte ale textului ce fuseseră mai palide, dacă nu chiar ignorate, în precedenta întrucipare actoricească. După cum e greu să-ți dai seama dacă ramplasării nu sînt o formulă de serviciu pe care însă realitatea îi poate transforma în

surpriză sau revelație. Este o problemă de ordin general care vizează aceste „intrări secunde“ într-un spectacol. Gh. Ghițulescu, de pildă, a gândit probabil celebrul rol al Melancolicului în funcție de linia mare a spectacolului și de sarcinile artistice propuse de creatorul inițial al acestui rol, dar și-a propus să fie personal, să-l realizeze pe Jacques în funcție și de propriile-i date actoricești. El a știut, desigur, cîtă importanță au, pentru greutatea pe care trebuie s-o capete ciudatul gînditor shakespearean din *Cum vă place*, acele profunde momente monologate pe care se axează de fapt evoluția scenică a acestuia. De aceea, la Ghițulescu, monoloagele lui Jacques au ieșit, ca să folosim o expresie teatrală, la rampă. Au oprit mersul acțiunii, spre a se asculta numai meditațiile cu glas tare ale lui Jacques.

Frazate inteligent și plastic, acestea au răsunit cu putere și au reținut atenția. Dar, ceea ce cîștigă personajul în direcția conturării sale în spectacol pierde spectacolul în privința omogenității, a fluidității. Căci Jacques al lui Ghițulescu n-a mai păstrat dezvoltura și funcționalitatea anterioare, fiind mereu tentat să întrerupă curgerea acțiunii și a fabulei pentru a da glas „moralei“. Venirea la rampă

Gheorghe Ghițulescu (Jacques Melancolicul)

i-a conferit astfel lui Jacques mai mult rolul unui comentator, dar a slăbit, într-o măsură, corelația dintre el și restul lumii, din care totuși — oricât a devansat-o — se ivise, și care îi prilejuia atât de amare constatări. Dar experimentul lui Ghițulescu — prin tot ceea ce i-a adus ca cunoaștere și disciplină în gândirea unui rol de complexitate și dificultate acestuia — îl pregătește pentru alte mari roluri din dramaturgia universală.

Gh. Oancea, un minunat actor tânăr, matur în arta sa, nu a vrut nici el pur și simplu să preia linia personajului Orlando din interpretarea precedentă. Și la el, ca și la Ghițulescu, preocuparea de a afla răspunsul propriu la problemele puse de acest rol s-a tradus în imaginea destul de deosebită, pe care a căpătat-o Orlando. Oancea a fost mai înclinat să-l vadă într-o lumină dramatică decât să-l situeze în atmosfera comediei shakespeareene ca pe un erou al unei întâmplări cu tilc, care pentru el sfârșește totuși fericit. Orlando al lui Oancea a fost de la bun început mai elegiac, melopeic, rostindu-și în tonuri modulate tristețe, cu conștiința actorului care vrea, cu orice preț, să evite ceea ce a încercat altcineva înaintea lui. Și s-a ferit tocmai de elementul „farmec“, pe care, oricum, Orlando trebuie să-l posede și să-l difuzeze, pentru a justifica însăși destinația lui în piesă.

M. Al.

scrisori către redacție...

Dragi tovarăși,

Aș vrea să-mi exprim satisfacția pentru inițiativa luată de redacția dv., de a-și îmbogăți cuprinsul revistei cu o rubrică nouă care să dea posibilitate zecilor de mii de iubitori de teatru din țară să-și spună părerile despre spectacolele pe care le văd, despre piesele pe care le citesc, în scopul îmbunătățirii mișcării noastre teatrale.

Urmăresc cu regularitate tot ceea ce se publică în presa noastră cotidiană despre viitoarele spectacole. Găsesc că e necesar să se facă mai multe recenzii ale pieselor înscrise în repertoriile teatrelor, înainte și după premieră. Aceasta ar da posibilitate spectatorilor să cunoască piesa din timp și să-și poată alege spectacolul după preferințe. Datorită unei slabe popularizări, multe din piesele contemporane (mă refer la cele care nu sînt publi-